



Marszałek
Województwa Mazowieckiego
ul. Jagiellońska 26, 03-719 Warszawa

Warszawa, 16 kwietnia 2024 roku

OS-WP-II.310

DECYZJA NR 460/24/OS

Na podstawie art. 34 ust. 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r., poz. 236) przedstawiam

stanowisko

w którym interpretację, przedstawioną przez X, co do zakresu i sposobu stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r., poz. 433), w sprawie dotyczącej ustalenia że Wnioskodawca nie jest wprowadzającym do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych obowiązany do ponoszenia corocznej opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 ww. ustawy w przypadku sprzedaży na stacjach paliw napojów (kawa, herbata, czekolada itp.) w kubkach na napoje bez logo, które są produkowane i wprowadzane do obrotu przez polską firmę – uznaję za prawidłową.

UZASADNIENIE

Pismem z 29 lutego 2024 r. (data wpływu: 4 marca 2024 r.) X, zwana dalej Stroną lub Wnioskodawcą, działającą przez pełnomocnika, złożyła wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej w trybie art. 34 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców, co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r., poz. 433), zwanej dalej „ustawą o opłacie produktowej”, w sprawie dotyczącej ustalenia czy Wnioskodawca jest wprowadzającym produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych obowiązany do ponoszenia corocznej opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 ww. ustawy w przypadku sprzedaży na stacjach paliw napojów (kawa, herbata, czekolada itp.) w kubkach na napoje bez logo, które są produkowane przez polską firmę. Do wniosku zostało dołączone pełnomocnictwo oraz potwierdzenie opłaty skarbowej za pełnomocnictwo.

Z uwagi na braki formalne pismem znak: OS-WP-II.310.X z dnia 7 marca 2024 r. wezwano Wnioskodawcę, na podstawie art. 34 ust. 7 Prawo przedsiębiorców o uzupełnienie braków do wniosku w zakresie uregulowania opłaty za wydanie interpretacji w wysokości 40 zł. Pismem z dnia 18 marca 2024 r. Wnioskodawca uzupełnił wniosek przekazując potwierdzenie uiszczenia opłaty za wydanie decyzji interpretacyjnej zgodnie z art. 34 ust. 6 Prawa przedsiębiorców.

Stan faktyczny przedstawiony przez Stronę:

„Spółka jest przedsiębiorcą prowadzącym sieć stacji paliw, w ramach której sprzedaje swoim klientom (użytkownikom końcowym) napoje w kubkach jednorazowego użytku z tworzywa

sztucznego („Kubek bez logo”). Kubek bez logo spełnia przesłanki Ustawy, w zakresie klasyfikacji go jako produktu z tworzywa sztucznego – wskazanego w załączniku nr 9 Sekcja I pkt 4 Ustawy, co do których Ustawa nakłada obowiązek uiszczania opłat o których mowa w art. 3k ust. 1 Ustawy. W Kubkach bez logo sprzedawane są napoje z kawiarki takie jak: kawa, herbata, czekolada i tym podobne.

Kubki bez logo dostarczane są do punktów sprzedaży Spółki (stacji) zgodnie z następującym schematem:

- a) Kubki bez logo produkowane są w Polsce przez firmę XX („Producent”).
- b) Producent sprzedaje i dostarcza Kubki bez logo spółce XY z siedzibą w Polsce („Dystrybutor”). Dystrybutor samodzielnie zawarł umowę z Producentem.
- c) Dystrybutor sprzedaje i dostarcza Kubki bez logo Spółce”.

Stanowisko przedstawione przez Stronę:

„Obowiązki, o których mowa w art. 3k ust. 1 Ustawy ciążyą na przedsiębiorcy wprowadzającym do obrotu kubki na napoje w tym ich pokrywki i wieczka. W określeniu „przedsiębiorca wprowadzający do obrotu” zidentyfikować możemy dwie definicje legalne określone w Ustawie:

- definicję przedsiębiorcy określoną w art. 2 pkt 9b, oraz
- definicję wprowadzenia do obrotu określoną w art. 2 pkt 12a.

Spółka nie ma wątpliwości, że w opisywanym we wniosku stanie faktycznym wypełnia znamiona definicji „przedsiębiorcy” – czyli jest przedsiębiorcą w rozumieniu Ustawy, jednak prowadzona przez Spółkę opisana w stanie faktycznym działalność nie spełnia znamion „wprowadzenia do obrotu” zdefiniowanego w Ustawie jako: „rozumie się przez to pierwsze dostarczenie produktu na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatne albo nieodpłatne, do celów dystrybucji, konsumpcji, stosowania lub użytkowania, w tym na potrzeby własne”.

Zdaniem Spółki, w opisanym powyżej stanie faktycznym, Spółka nie jest podmiotem dokonującym pierwszego dostarczenia Kubków bez logo na terenie Polski. Takim podmiotem jest ich producent – spółka XX, która produkując Kubki bez logo na terenie Polski odsprzedaje je spółce XY, pełniącej rolę dystrybutora na rzecz różnych podmiotów.

W przedstawionym stanie faktycznym Spółka, jest trzecim w kolejności podmiotem, który dokonuje ich dystrybucji lub odsprzedaje Kubków bez logo na terenie Polski. Ustawodawca definiując czynność wprowadzenia do obrotu jako czynność pierwszego dostarczenia produktów na terenie kraju, precyzyjnie określił, na którym z podmiotów w łańcuchu handlowym ciąży obowiązek i w niniejszym stanie faktycznym nie jest to Spółka. [...]

Dany podmiot, aby być uznanym za podmiot objęty zakresem dyspozycji normy określonej w art. 3k ust. 1 Ustawy musi spełniać obie przesłanki:

- być przedsiębiorcą w rozumieniu Ustawy, oraz
- prowadzić działalność polegającą na wprowadzeniu do obrotu w rozumieniu Ustawy.

Zdaniem Spółki, w przedstawionym stanie faktycznym, nie dokonuje ona działań, które mogą zostać uznane za wprowadzanie do obrotu w rozumieniu Ustawy, dlatego nie może być uznana za przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu”.

W niniejszej sprawie należy stwierdzić co następuje:

Odnosząc się do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego przedstawiam stanowisko w kwestii stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 433).

Zgodnie z art. 3k ust. 1 ustawy o opłacie produktowej przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcji I załącznika nr 9 do ustawy jest obowiązany do ponoszenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów:

1. zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym na pokrycie kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania;

2. uprzątnięcia oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu.

Produktami takimi, zgodnie z sekcją I załącznika nr 9 pkt 4 ww. ustawy są kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka.

Artykuł 2 pkt 9e ustawy o opłacie produktowej definiuje produkty jednorazowego użytku wykonane z tworzywa sztucznego, które objęte są jej przepisami, jako produkty, które są w całości lub części wykonane z tworzyw sztucznych i które nie zostały przeznaczone, zaprojektowane ani wprowadzone do obrotu, tak aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie ich w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego były pierwotnie przeznaczone. Przy tym w art. 2 pkt 11aa ustawy o opłacie produktowej definiuje tworzywo sztuczne jako materiał składający się z polimeru w rozumieniu art. 3 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.Urz. UE L 396 z 30.12.2006, str. 1, z późn. zm), do którego mogły zostać dodane dodatki lub inne substancje i który może funkcjonować jako główny składnik strukturalny produktów końcowych, z wyjątkiem polimerów naturalnych, które nie zostały chemicznie zmodyfikowane.

Ustawa o opłacie produktowej w art. 2 pkt 9b definiuje przedsiębiorcę podlegającego jej przepisom jako przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r., poz. 236), który importuje produkty, dokonuje wewnątrzspółnotowego nabycia produktów lub wytwarza produkty i wprowadza je do obrotu, z wyłączeniem przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne i prowadzącego działalność połowową w rozumieniu art. 4 pkt 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz. Urz. UE L 354 z 28.12.2013, str. 22, z późn. zm.), zwanego dalej "rozporządzeniem nr 1380/2013", w tym wprowadzającego do obrotu produkty pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy, o którym mowa w art. 120 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 1170), lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą, których to produktów wytworzenie zlecił innemu przedsiębiorcy.

Przy tym wprowadzenie do obrotu definiowane jest w art. 2 pkt 12a ustawy o opłacie produktowej jako pierwsze dostarczenie produktu na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatne albo nieodpłatne, do celów dystrybucji, konsumpcji, stosowania lub użytkowania, w tym na potrzeby własne.

W definicji wprowadzenia do obrotu jest mowa o pierwszym dostarczeniu produktu. Przy tym ustawa o opłacie produktowej w art. 2a ust. 1 pkt 1 wskazuje, że w przypadku produktu wytworzonego na terytorium kraju wprowadzenie do obrotu następuje w dniu wydania produktu z magazynu albo przekazania go osobie trzeciej. Jeżeli więc ustawa o opłacie produktowej nakłada obowiązki na wprowadzających do obrotu produkty, to istotne jest ich pierwsze wprowadzenie, co w przypadku wytworzenia kubków na napoje nastąpi w momencie sprzedaży przez producenta tych produktów kontrahentowi.

Jak wynika z przedstawionego opisu stanu faktycznego, Strona sprzedaje na swoich stacjach paliw napoje w kubkach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego nie mających oznaczenia towarowego Strony, które to kubki produkuje polska firma i kolejno sprzedaje dystrybutorowi, który to następnie sprzedaje te produkty Stronie, a ta z kolei sprzedaje w nich napoje. Należy przy tym podkreślić, że w przypadku kubków na napoje wymienionych w sekcji I załącznika nr 9 pkt 4 do ustawy o opłacie produktowej, mowa jest o pustych kubkach a nie z

zawartością (napojem). Zatem sprzedaż przez Stronę kubków na napoje wraz z napojami będzie w takim przypadku już kolejnym dostarczeniem kubków, a więc nie będzie traktowane jako ich wprowadzenie do obrotu w myśl przepisów ustawy o opłacie produktowej. Strona prowadząc sprzedaż napojów w tych kubkach nie dokonuje pierwszego wprowadzenia na rynek kubków na napoje. W związku z powyższym Strona nie jest zobowiązana do ponoszenia corocznej opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 tej ustawy, dla ww. kubków bez logo. Z uwagi na powyższe zdecydowano jak w sentencji.

Powyższa interpretacja przepisów dotyczy przedstawionego przez Wnioskodawcę i przytoczonego w treści decyzji stanu faktycznego i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej interpretacji. Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy.

Ponadto należy podkreślić, że decyzja interpretacyjna dotyczy wyłącznie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej.

POUCZENIE

Od decyzji służy Stronie prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie, ul. Obozowa 57, 01-161 Warszawa, za pośrednictwem Marszałka Województwa Mazowieckiego w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

Stronie przysługuje prawo do złożenia wniosku o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy.

Przed upływem terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.